

MOFTUL ROMAN

Nr. 23.—DUMINICĂ, 2 SEPTEMBRIE 1901.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA LA TIPOGRAFIA «EMINESCU» STRADA SĂRINDAR, 10

ÎN CONGEDIU

Mitrano. — Aoleu, Mitrică! da ce ești așa hărtănit?

Mitrică. — Asta'i uniformă după bugotu ăl nou, Mitrano!

UN VIS

Erî dimineață am avut plăcerea să primesc visita uneia din cele mai bune prietene, cocoana Ghioala, o femeie foarte plăcută. Deși amica mea trebuie să aibă vreo cinzeci și uhu de ani, este încă verde de corp și mai ales de spirit: e foarte veselă și glumeată. Eu îmi explic sănătatea și veselia ei; n'a avut copii mulți, — numai o fată — Tineuța — pe care a născut-o prin iulie 1879, adică cu vreo șapte luni după moartea lui bărbatu-său, și cu vreo nouă luni după luarea Plevnei. Ce e curios e că răposatul, care toată viața fusese pipernicit, urît și tot bolnav, cum am zice suflet călător, a murit de oftică, iar Tineuța fiică-sa a eșit o fată voinică, sdravănă și foarte frumoasă; și cocoana Ghioala n'a fost urită femeie și chiar acum este destul de plăcută; dar n'are a face cu Tineuța. Răposatul era smead și măsliniu la față; cocoana Ghiola, oacheșe cu părul și ochii negri; și amândoi potrivii ca statură, ba chiar mai mult scurți, decât înalți; ei! fata a eșit bălană ca fuiorul, cu obraji ca niște trandafiri și cu ochii albaștri ca vioarea, și înaltă cu un cap și ceva peste mama ei. Când Tineuța își ese în față par'că luminează; oricât ar fi cineva de puțin amator de frumusețe, e peste putință, dând cu ochii de Tineuța, să nu gândească: strașnică fată! ce-i lipsește acestei ființe așa de strălucitoare, ca să fi rămas pînă acum, la vîrsta de douăzeci și doi de ani, nemăritată? Ce-i lipsește?... Norocul.

Așa, câți n'au cerut-o? Funcționari, negustorași, ba chiar un avocatel. Dar cocoana Ghioala, așteptând cu pacientă un viitor pentru Tineuța mai potrivit cu frumusețea ei, a zis totdeauna.

— Mersi! n'o dau după orice calic.

Cum zic, erî dimineață, mă pomenesc cu amica mea cocoana Ghioala, că vine la mine mai veselă decât totdeauna. De obicei când mă vizitează dimineața îmi spune știrile din toată lumea, pe cari le-a citit pînă n'ziuă în „Universul“, și în plus știrile din mahalaua noastră, pe cari le-a aflat de erî încoace, și din cari s'ar putea face un alt număr de „Universul“ în dublu format. De astădată, înloc să înceapă cu ultimele știri, ca de obicei, mă 'ntrebă:

— Știi să țileuști visele?

— Dă, zic, cocoană Marghioala, tocmai ca Iosif din Biblie, nu; dar ori-și-cât tot mă pricep...

— Sa-ți spui ce-am visat... o lucru mare... asta trebuie să 'nsemneză mare lucru. Ascultă.

— Ascult.

— Se făcea... că eram, pardon, în poziție cu Tineuța și puseseam o cloșcă

pe ouă în maghernița din fundul curții. De dimineață umblând prin curte nu știu după ce, auz din magherniță că mă strigă: „Mamă! mamă! hai de grabă!“ Mă duc repede și intru. Cine mă chema! Tineuța! (vezi ce e visul? că nu ți se pare lucru ciudat!) Tineuța, așa mare, cum o vezi acum, aplecată în jos pe vine. Eu și uitasem de cloșcă. Zic:

— Ce e, mamă? ce faci acolo?

— Mamă, zice, a'nceput să-i scoată.

M'aplec și eu; așa era. Cloșca țifnea grozav, și nu se astempăra locului, par'că sta pe cărbuni...Am pus mâna s'o mângâi; a'nceput să cîrîie și a sărit afară din coș. Ne uităm în coș eu și Tineuța, când colo ce să vezi? d'asupra ălorlalte, un ou mai mare ca de găscă: sălta din loc și dîrdîia peste alelalte și par'că trosnea. Pînă să ne mirăm noi, începe să iasă pîn coaje niște țepe de oțel, ca niște spângi ascuțite, și iese și iese de se face oul ca un ariei; și saltă și saltă și dîrdîie peste alelalte și începe să le spargă, ș'odată erapă și se desface'n două și ce să vezi? un pui mare negru cu două capete și cu niște ciocuri corolate și cu ghiare și cu o salbă de poli noui...

Tineuța și eu am rămas tabloă. Zice Tineuța:

— Mamă, ia ascultă, mamă!

Și unde începe o muzică strașnică de par'că era la o paradă și luminație și bubuituri și lume, lume...

Aci o întrerup pe amica mea; zic:

— Coană Marghioala, ce cânta muzica...

— Par'că un cântec cunoscut, îl știu bine...

— Nu-ți mai aduci aminte așa ca prin vis?... nu cumva cânta *ia haciu vam raskazaki*?

— Ei! bată-te norocul! zice cocoana Ghioala; tocmai! cum ai ghicit, frate? tocmai! *raskazaki*!

— Ei! și pe urmă? zic eu... cum s'a isprăvit visul.

Și amica mea își urmează povestirea:

— Eu, nu știu, de bucurie ori de ce, am început să plâng, și Tineuța ridea, ridea de se prăpădea... și ce să te pomenesti? puiul cu două capete începe să dea din aripi și pe urmă să sboare în sus, și se duce'n sus de nu'l mai vedem; și pe urmă, coboară și coboară, și tot creștea, și când a ajuns iar jos la noi, era cât un urs de mare și a luat-o'n ghiare pe Tineuța și a sburat cu ea... și eu plîngeam nu știu de ce... și pe Tineuța o auzeam de departe cum ridea... ridea de se prăpădea.

— Ei! zic eu coană Marghioali, și pe urmă?

— Pe urmă... m'am deșteptat... Ce să fie visul ăsta? domnule Iancule: înțelegi dta?

— Dă! cocoană Marghioala, am răspuns eu, visul dta să nu'l prea spui

și la alții, că dă! în ziua de astăzi — înțelegi dta vorba mea... E lucru primejdios...

— Ba, unde dă Dumnezeu! zice cocoana Marghioala, aflând și înțelegând bine că i-am cam înțeles ciudatul vis.

CARAGIALE

Excursionistilor la Atena

Plecați în țara unde țirii
Ca iarba miș crește pe câmpii;
Aveți bureți în fundul gurii, —
Beți sdravên, valoroși copii!

Pretext vi-i știința; deci, e logic
Să cereți clasicele Atene
Un vin străvechiu, arheologie,
Din butia lui Diogene!

Iar dacă vă va cere plată,
Ca Demosthene fiți în vervă,
Și Grecii'nflăcărați pe dată,
Vor sta cu plata în rezervă.

Grecii iubesc teribil Creta
Și pentru ea fac chiar resbele,
Lucrați, români, și voi cu creta...,
La birturi și pe la otele.

La 'ntoarcere, pentru-a mea Muză
Ce vă dă sfaturi ca amică,
Aduceți țiri pirliti în spuză
Și vin de Chipru și mastică!

ROMEO

UN COMPLIT

— E așa cum îți spui eu, Eleno; Andrei te înșeală, și încă de mult. Nemțoaica i-a întors capul... Deschide ochii pînă mai e vreme...

— De, Eliso, par'că nu-mi vine a crede.

— Nu? Atunci să-ți fie de bine; dar la mine să știi că n'ai ce căuta, când te-o lăsa goală în mijlocul străzei și s'o duce dupe ticăloasa!

— Dragă Eliso, nu te supăra; știu că-mi vrei binele casei. Dar, ori și cum, cred că n'as putea să recurg la mijloace extreme înainte de a avea oarecare dovezi.

— Așa? vrei dovezi? Ei bine, oarbo, na, citește!

Și Elisa, palidă de mânie și înciudată, deschee, cu bruschetă, două nasturi dela corsaj și scoase o mică scrisoare; Elena citi rândurile următoare:

„Un voitor de bine, indignat de halul scandalos în care o anumită persoană a adus pe cumnatul dumitale, te anunță că poți asista duminică la un frumos spectacol în camera No. X dela hotelul Nemțoaica, dacă îți vei da osteneala să urmărești pe acest nedemn cumnat după visita ce-ți va face în acea zi.“

— A! va-să-zică e adevărat?! Mizerabilul!... Dar, lasă, pînă aici i-a fost!

Elena, cu inima debordând de durere și revoltă, izbucnește într'un plâns nervos. Într'o clipă i s'au stins cele mai dulci iluzii de fericire casnică; viitorul i s'a întunecat. Procede de răzburare clocotesc în creierul ei aprins. Buzele ei rostesc cuvinte amenințătoare, incoherente... Și plînge!..

Elisa o lasă să-și potolească primul acces de durere și mânie; e mișcată. Aproape se căește că a cedat ciudei și a arătat surorii sale scrisoarea fatală. A făcut, de sigur, o co

pilărie, care putea să aibă urmări funeste. Dar fiindcă s'a făcut, cu atât mai bine: o asemenea stare de lucruri nu mai era tolerabilă; era datoare să deschidă ochii surorii sale!

În timpul acestor reflexii, Elena a încetat de a mai plânge. Își șterge ochii, mari și drăguți, cu un colț de batistă, citește încă odată rândurile anonime și, dupe o mică pauză, zice: — Știi, Eliso, că mie tot îmi vine să mă îndoesc? E imposibil ca Andrei să-și schimbe inima. Nu-l crez sfânt, dar, în tot cazul, ce-mi probează că rândurile astea nu sunt mincinoase? De altfel lucrul se poate verifica ușor!

— Tocmai așa, Eleno; fiindcă ești Toma Necredinciosul și vrei să te orbești chiar în fața soarelui, ascultă ce e de făcut. Măne Andrei are să-și justifice timpul ce-l va pierde cu haimana; nici vorbă că are să stea puțin; imediat ce va eși din casa mea, eu mă iau dupe el, încet-încet, la distanță potrivită ca să nu mă observe; și, dacă nu l'oi prinde eu la hotel cu ticăloasa de gât, să nu-mi mai zici pe nume!...

— Bine, zise Elena, în al căreia suflet ghiara geloziei începea din nou să facă ravage; dar eu, cum să pot asista?

— Iată cum: la ora indicată în bilet tu să fii prin apropierea hotelului, iar după vreo cinci minute să te sufi sus. Eu am să fiu în coridor dinaintea ușii, pentru ca să nu sboare ticăloșii din cușcă. Atunci, câțiva pumni zdraveni în ușa și, ce-o! vedea, o să te crucești. Pînă atunci, nicio vorbă! Adio!

Elisa plecă; Elena rămase singură în camera ei de lucru. Batista de în, încă udă de lacrimi, a alunecat jos. Un val de gânduri o năpădește. Nu, nu se poate! Elisa de sigur bate câmpii: fiindcă bărbatul ei a fost un mizerabil, își închipue că toți bărbații sunt la fel. Dar dacă o fi așa? Dacă scrisoarea nu minte? Grozăvie!... Și Elena oftă dureros...

Seara, la ora obicinuită, Andrei sosește dela biuro. Copiii îi sar înainte sgomotoși. Andrei are o vorbă bună pentru fiecare din ei. Elena stă, înțepată, pe canapeaua dintre ferestre, cu ochii pierduți în afară.

A douazi, pe dupe prânz, Andrei pleacă de acasă.

— Mă duc nițel pe la Elisa, spune el. Un fulger de mânie trece o clipă prin ochii Elenei; confirmarea teribilă bănuelii a început! Se îmbracă repede și pleacă, tremurând de furie, către locul blestemat.

Andrei găsește pe Elisa citind „Universul.” E îmbrăcată cu îngrijire, par'c'ar fi gata să facă vizite, amănunt care face să răsără un zîmbet de ironie pe fața impasibilă a eroului nostru. De altfel Elisa e veselă și caută a înțepa pe cumnatul său; acesta răspunde distrat. Dupe un sfert de oră de palavre banale, în care mosafirul și gazda par a-și studia reciproc fețele, Andrei pretextează că vrea să treacă pe la intrarea dela „Dacia” și pleacă. Imediat Elisa își aruncă garsoneta pe cap, își pune pe față un dublu voal și se iese dupe necredinciosul bărbat al surorii sale. La colțul format de Str. Profesorilor cu Strada Poetului spioana se oprește și, dupe câteva secunde, un fulger de triumf ținește din ochii ei aprinși, văzând că Andrei intră, nepăsător și resucindu-și bastonul, în curtea hotelului Nemașoia. Așteaptă încă puțin; ceasornicul îi arată ora patru. Atunci pleacă hotărâtă către hotel. Intră în gangul vechi și murdar, ce răspunde în Str. Poetului, străbate curtea și, comprimându-și bățile nebuline ale inimii, urcă scara hotelului.

— Ce polțiți, doamnă? o întreabă madama dela comptuar, aruncându-i o privire pezișă.

— Am ceva de vorbit cu domnul care a intrat chiar acum în camera No. X, așa par'că mi-a spus, răspunde Elisa.

— Polțiți atunci pe coridorul acesta; e tocmai odaca din capăt.

— În sfârșit, cugetă Elisa, dracul mi-i dă în mână. Numai de n'ar întârzia Elena.

Călucând în vârful picioarelor pe preșul gros, care-i amorțește sgomotul pașilor, ajunge dinaintea camerei fatale. Ușa e închisă. Cum

nu e nimeni în coridor, își apleacă urechea la gaura cheii și ascultă. Se învinețește de mânie: a auzit foarte clar pronunțându-se cuvântul „Andrei” de o voce pițigăiată. O voce bărbătească îi răspunde și s'erutări pasionate, sgomotoase, lovesc, ca niște enorme ciocane de plumb, timpanul Elisei. Își potrivește apoi un ochiu la gaura cheii și caută, cu lăcomie, să prinză șena din năuntru. Dar... surpriza surpriselor!

Ce e asta?

Just în acel moment o tășnitură violentă de apă a făcut erupție pe gaura cheii biciuind, cu o furie vulcanică, fața și mai ales ochii indiscreteți. Un miros pronunțat de spirit înudează coridorul; de sigur apa a fost alcoolizată. Cu toată protecțiunea voalului, ochiul Elisei a fost complet scaldat de „geiser” neașteptat, ceea ce-i provoacă o durere stranică. Orbită de furie și durere Elisa uită atunci de combinațiile ei și, trântind câțiva pumni în ușa, strigă să i se deschidă. Se aude un mic hohot de ris înăuntru, apoi ușa se deschide. Elisa se repede înfuriată în odaie și vede... pe Alecu, un prieten al lui Andrei, ținând în mână un pușcoci de soc!

— A! dumneata ai fost, Eliso? Mii de scuze, n'am știut, zice Alecu cu un zîmbet sardonice și grăbindu-se să scoată voalul și pălăria, ude learcă, de pe capul Elisei; când am simțit că e cineva la ușa, mi-a venit o dorință stranică de a-i da o pedeapsă exemplară și, combinând apă cu spirit, ți-am aplicat o zdravănă injecție. Te doare rău?

Elisa a încrăenit. Se freacă mereu la ochiul care a făcut bae și se șterge cu batista de picături care i-au alunecat pe gât în jos. E atât de zăpăcită, în cât nici nu poate să motiveze ciuda ei prezentă la ușa. Dar Alecu are bunul simț de a nu fi curios și, tot cerându-și scuze, o ia binisor de braț și o preumblă prin cameră.

Peste puțin niște pași ușori se opresc înaintea ușii; Elisa, absorbită de durere și rușine, nu aude nimic.

În acel moment perechea se găsea în dreptul patului. Deodată Alecu par'că înnebunește, respectul lui pentru Elisa dispare instantaneu; o înhață de talie și-i astupă gura cu s'erutării. Atacul e așa de neprevăzut, încât Elisa nu are nici timpul de a striga. Căutând să se apere, se împiedică de marginea patului și amându-i cad grămadă în el. Atunci, oroare! ușa se deschide din nou!... Andrei și Elena apar pe pragul ușii la braț. Alecu se retrase rușinat într-un colț al odăii, iar Andrei suride triumfător. Elena, tremurând de indignare, zice:

— Bravo, Eliso, frumos îți șade; vii și îmi bați capul săptămânii întregi cu minciuni, pentruca la urma-urmei să dau peste tine întinzându-te cu craii!

— Sta! Eleno dragă, aici e o neînțelegere grozavă... Omul ăsta a înebunit. Nici prin gând nu mi-a trecut vreodată că ar putea să aibă intenții necinstite cu mine... Și biata Elisa d'abia putea să articuleze cuvintele.

— Mofturi, draga mea, de acum am văzut ce poamă îmi ești. Haideți acasă, dragă Andrei, și-ți promit că n'am să mai crez bărfelile altora.

Lucrul amenința să ia o întorsătură tragică pentru Elisa, care, în definitiv, ținea din toată inima la casa surorii sale.

— Ei bine, Eleno, interveni atunci Andrei, fiindcă era convinsă că nu sunt în stare de a înșela pe o femeie ca tine, îți declar că într'adevăr Elisa e onestă, Alecu tot așa de onest și că totul a fost pus la cale de mine, spre a vindeca de gelozie pe drăguța mea nevastă.

Și, pe când Elisa și Elena făceau ochii mari, Andrei le destăinuă tot complotul.

Elena isbucnește într'un hohot de ris sgomotos, cu inima ușurată; Alecu își cere scuze Elsei de rolul ce a jucat și ultimele sentimente de ostilitate se pierd la „Bragadiru” în câteva halbe de bere.

Probabil însă că Elisa, în fundul sufletului ei, tot nu a ertat pe Alecu.

Gospodină

„Din fetele voastre faceți gospodine”...

Moralescu

...In fine! Printre arbori se strocoară...
Apare în toaleta ei roz-pal,
Privește vag cu ochii de opal
Pierduți în visuri, candida fecioară.

Din mintea mea pieriți, gândiri subtile!
Idolul scump acum îmi stă în față,
Privirea'mi ea vrăjită se răsfață
Pe silueta tinerei copile.

Mă seol și o salut; ea îmi răspunde...
Spre ea mă duc și, beat de fericeie,
Mă pregătesc să-i spun a mea iubire...
Ce dulci fiori de-odată mă pătuinde!

Pe buzele'mi discursul stă să'nceapă.
Dar ce mă ține'n loc de nu-i pot spune?
...Ființa ei vrăjită, o! minune,
Imprăstie suav miros... de ceapă!

CAIR

O Justă Protestare

Primum următoarea scrisoare, căreia ne grăbim a-i face loc în coloanele noastre:

Domnule Director, de astădată sunt chiar indignat; gazeta dtale începe să mă săcâie.

Și cum n'aș fi indignat? Odată că: Biserica Mântuleasa a fost drămată de reșopatul Pake; bine, ați rectificat, mulțumesc. Acum alta! Mitocanul din Mântuleasa! (Numărul trecut, în articolul „Liberal și Național”). Care mitocan, domnule? Ce mitocan, nenisșorule?! De unde mitocani în Mântuleasa, onorabile? Păi, știe domnul ăla, Edgard Marchiz de Nuștițund, cine sunt enoriașii noștri? Mitocanul din Mântuleasa, ai? Cunoaște dumnealui topografia locului? Are dumnealui onoarea să cunoască pe careva din cetățenii suburbiei noastre? Doftori, profesori, avocați, ofițeri de toate gradele, Părintele Vasile al nostru, Domnu Davidescu angrosistul de lemne, D-nu Toma magazinerul de coloniale, D-nu Mihalache dela aesiz, Eă, mitocani sunt, domnule, mitocani suntem? Să mă erți și dta și marohizul dtale!

De la Negustori până la Oboru-Vechi și de la Olari până la S-tu Ștefan, nu e erac de pantalon cret, să știi dta; toate, persoane de considerație, persoane notabile în suburbie și eu vază în capitală. Nici la doftoru Șutu, că are spital de nebuni, n'ai să găsești... un mitocan; nebuni, nebuni, dar nebuni subțiri, domnule, nebuni cu plată!

Și așa fiind lucrul, cum rămâne cu Mitocanul din Mântuleasa?

Noi, cetățenii din suburbie, protestăm, de Director, protestăm și indignare în contra unei asemenea calomnii la adresa suburbiei noastre și vă rugăm să publicați protestul nostru, pentru a da o satisfacție meritată amorului nostru propriu, rănit grav în tot ce are el mai scump: suburbia lui!

Maș am onoarea să vă salut
ELEPTERIE AXION
Cântăreț în dreapta la Biserica
Mântuleasa

EPIGRAMA

lublitel

Scrisorile ți le-am primit...
Sunt scumpe mie foarte;
Căci, scumpa mea, mi le-ai trimis
Pe toate... neframate.

P. R. TOMESCU

Iarăși soacra

— Aforisme —

Gura iadului e neagră ca tăciunele.
De aceea, pe semne, femeile bătrâne au
cerul gurii negru.

* * *

— Intre un tigru flămând și o soacră
infuriată, ce ai alege?

— O fugă țapănă.

* * *

Ferește-mă, Doamne, de copita calului,
de ghiara pisicii și de bătea mutului;
dar apără-mă din toate puterile de gura
soacrei.

* * *

— Cărui ordin de animale aparține
soacra?

— Rozătoarelor.

— De ce?

— Pentru că roade la urechi de gi-
nere.

* * *

— Ce obligații morale are un ginere
conștiincios către soacra lui?

— Respect bătrânețelor, tăcere de lim-
bariță și chelfăneală pela zile mari.

* * *

Remediū, în ultima instanță, contra
obesității: o soacră. Medicamentul însă,
fiind de natură eroică, trebuie aplicat cu
multă prudență și rezervă; altfel, paci-
entul riscă să cază în extrema opusă.

* * *

Legiitorul, prevăzător, a interzis poli-
gamia: i-ajunge bietului bărbat o soacră.

* * *

— Care e cea mai practică meliță
pentru cănepă?

— Gura soacrei.

* * *

— Dacă te mușcă un câne turbat sau
un șarpe veninos, pune pe soacră-ta să-ți
scurpe în rană; cuiu pe cuiu scoate.

CELESTIN

OPTIMIST...

Posed, treizeci de bani, atât
posed eu azi în buzunar,
Dar nu mă plâng, mă cred bogat,
Și fericit și n'am habar.

O'un ban de cincă iau o țigară;
Fumez alene, liniștit:
Mai dau apoi unul de zecce,
Iau o cafea ș'o sorb tencit.

Și transportat de fum, de aromă,
Pribeagu'mi gând, fără să vrea,
Prinde-a goni, colindă'n lume
Și se oprește drept la ea...

Și iau, cu co mi-a mai rămas,
O marcă, iau ș'o ilustrată,
O seriū, cu dragosto-o sarut,
Și la cutie-o pun pedată...

Ce bine mi-e! ce vesel sunt,
Și'n cap ce dulce vâlmășeală!...
Ce-o zice ea de cartă mea
C'un amoraș și poleială!!

P. R. TOMESCU

Spionaj literar

Orice s'ar zice: C. Hoșoi e un poet
de talent; dar iarăși, orice-ar zice pri-
etenii lui C. Hoșoi, peptenătura ce i-a
administrat *Moftul Român* l-a usturat
amar.

O inimă, fie și simțitoare, ar fi in-
durat durerea, ar fi blestemat Destinul,
pe Dumnezeu, sau pe Sfinta din Crân-
gași că nu i-a ghicit bine norocul,—
dar, în definitiv, ar fi uitat accidentul
neplăcut.

Unui poet însă, și mai ales un poet
de talia lui C. Hoșoi, care, încă în
vrâstă fragedă fiind, a fost recomandat
streinătății, vechiului lesne că us-
turătura, ce i-a provocat revista noas-
tră, nu putea să nu provoace la rândul
ei un *corpus delicti*, cum se zice în
jurisprudență, sau o poezie, cum se
zice în limbajul comunilor muritori.

Ei bine, această poezie a intrat în
posesiunea noastră printr'un mijloc
foarte ingenios, pe care nu ne dăm
în lături să'l divulgăm.

Aflând că poetul C. Hoșoi *compune*
murmurând, am cumpărat numai de-
cât un grafon extrafin, am *cinstit*
pe proprietăreașă poetului și am ru-
gat-o să așeze infamul instrument sub
masa lui de brad...

Noaptea târziu C. Hoșoi s'a sculat
furios din pat, a luat colecția *Revistei*
Moderne, a foiletat-o cu nervozitate,
a sughit, a plâns;... în fine, arun-
când o ultimă privire jalnică asupra
colecției, s'a așezat la masă să com-
pună o poezie.

Iat-o, așa cum fidelul instrument
ne-a comunicat-o:

Revistei Moderne

Apostr: fă inimă după calapodul poeziei: Tu ânger...

Spanac tu dacă ești, mi-o spune,
S'o știu și eu,—serman Hoșoi.
Intrat cu „Moftul“ în răsboi, —
Să te devor, dulce minune!

Tu floare dacă ești, mă-mbată
Cu al lui Schönfeld fin parfum
De usturoi, ori nu știu cum...
De noi să ridă țara toată!

Tu liră dacă ești, o liră
Pe care-un tipograf levent
Te-a scos să măneci al meu talent,
Rămâi dogită și mă-nspiră.

C. Hoșoi.

Pentru conformitate,

FIRINC.

PARDON

PERSONELE:

Nae Popescu, băcan.
Safta, soția lui.
Smărăndița, fiica lor.
Iulișca, servitoare în casă.
Uu băeat de băcănie.
Tică Mușeanu, funcționar.
Acțiunea se petrece în zilele noastre în
str. Vulpei, No. 4.

I

Tică. (intrând, pare obosit, citește biletul ce
are în mână). Str. Vulpei, No. 4 (bagă biletul
în buzunar). Cât am umblat! Dar, ce dracu?
nu e nimeni p' aici? (Incepe să bată cu bas-
tonul).

II

Iulișca. Me rog, ce poștiți?

Tică. Unde e cucoana?

Iulișca. Acum, acum! (ese).

III

M-me Popescu (intră legată cu un șort): Bon-
jour, musiu; a-ha! dta ești?

Tică. Da, sêrut mâna, eu sunt.

M-me Pop. Mă rog, cu cine am onoarea?

Tică. (făcând o reverență): Cu d. Tică Mu-
șeanu, funcționar la Primărie, secția stărei
civile...

M-me Pop. Sunt veselă; da' cam ce leafă
ai dta?

Tică (mirat) 120 franci; dar mi-a promis
că o să mă înainteze. Știi, eu sunt finul
dlui Pătrunjeanu. Nu'l cunoașteți?

M-me Pop. N'am avut încă onoarea.

Tică. A! Dênsul e mare alegător la col.
III, culoarea de verde.

M-me Pop. Imi pare bine; ești hotărît
s'o ieși?

Tică. Păi da, o iaș, dar să fie bună, fru-
moasă!

M-me Pop (întrerupând) Cât despre bună
și frumoasă nici nu mai vorbesc; o mul-
țime de tineri, ma parol, au vrut-o; dar
știi, nu pot s'o dau' la oricine. Uite, dta
mi-ai plăcut, ți-o dau.

Tică (atins de compliment): Vă sunt foarte
mult recunoscător, dar dacă se poate, aș
dori s'o ved.

M-me Pop. Ai răbdare, tinere! (*M-me Po-
pescu* s'apropie de ușe și strigă: Smărăndițo,
Smărăndițo!)

IV

(Smărăndița vine grăbită).

M-me Pop. Ei, Smărăndițo, îți recomand
pe domnul... Mă rog, pardon, am uitat, cum
vă numiți!

Tică. Tică Mușeanu, funcționar la Pri-
mărie, secția stărei civile.

M-me Pop. Neputul domnului...

Tică: Pătrunjeanu.

Smărăndița. Sunt anșantè!

Tică. Vesel!

M-me Pop. Ei, acumă eu vă las, mă'ntore
numai decât; mă scuți, domnule!...

Tică. Mă rog, mă rog, ca la dv.

V

Tică (privind oada). Sunteți bine, mamazel?
Smăr. Potrivit.

Tică. Dar, mă rog, unde e oada ce vrea
mămița dtale să o închirieze?

Smăr. (a-parte). A, șiretul, crede că nu știu
pentru ce a venit!?

(Tare). Colo în fund!

Tică. E maro?

Smăr. De, știu eu; dar do ce mă'ntrebați?

Tică. Păi, aș dori să mă mut.

Smăr. Când?

Tică. Chiar azi.

Smăr. A, nu se poate, domnule, e prea
curând; ai răbdare.

Tică. Ești răutăcioasă, mamazel Smărân-
dițo.

Smăr. Ba do loc, musiu Tică.

VI

(S'aude sgomot. Intră Nae, ținând în mână un pachet).

Nae (vorbind cu Safta în dreptul uși). Am adus puține măsline; știu că-i plac Smărăndiței.

Safta. Vino, Nae, să vezi ce băeat ne-a trimis pețitoarea.

Tică (surprins a-parte). Pețitoarea?

Safta. Uite, domnule Tică, iartă-mă, nu pot să-ți zic încă Tică.

Tică (galant). A, mă rog, nu face nimic.

Safta. Bărbatul meu; d. Tică, funcționar la Primărie.

(Nae și Tică se inclină. În timp ce ei discută, se pune masa).

Nae. Apropo, ce ai de gând, frate, ăia de la Primărie?

Tică. Dracu 'i știe, că nu 'i pricep nici eu.

Nae. Cunoști pe Ciufescu?

Tică. Cum de nu, suntem colegi!

Nae. Ei, ce mai spune el?

Tică. Ce să spue, sêracul!?

(Masa e gata).

Safta. De sigur, domnule Tică, ai să mănânci cu noi.

Tică. Rogret, nu pot; mă rog nu vè supărați.

Nae (grav). Nu umbla cu fleacuri; ai să mănânci cu noi.

Tică. Dar vè deranjez prea mult!...

Safta. Ba de loc, ne face plăcere.

Nae. Uite, dragă Tică, dumneata ai să stai aci; tu, Smărăndițo, oolo!

(S'așează cu toții la masă și încep să mănânce).

Nae (apropiindu-se de Tică; cu un aer șiret, îl întreabă).

Ei, ce zici, îți place?

Tică (mirat). Ce să-mi placă? Nici n'am văzut'o!

Nae. Ce mai ștregar!!

Tică. Apropo, de chirie nici n'am vorbit.

Nae. Maro șmecher e d. Tică! Tu știi, Safto, ce vrea să ne 'ntrebe el?

Safta (bătând în masă) 3000 lei noi, 3000.

Tică. 3000! Ha, ha, ha!

Nae. Afară, bine înțeles, dupe ce-oimuri eă... (Se 'neacă cu măsline).

Tică (sculându-se puțin). Mă rog, nu vorbiți de moarte.

Smăr. Ei, papa, ce vorbești așa?!

(Safta dă din cap în timpul ăsta).

Nae. Tică, când facem... mă 'nțelegi; aș vrea să mă scap odată.

Safta. Nae!

Smăr. Papa!

Tică. Da, contractul. Azi, mâne, când doriți.

Toți. Ha, ha, ha!

(Tică rămâne surprins).

Safta. Glumeș băeat!!

Tică (lui Nae). Te rog, decide dumneata ziua.

Nae. Bine, atunci mâne seară.

Tică (uimit). Cum seara?

Nae. Păi, frățioare, ce dracu? Vrei logodnă ziua?!

Tică (și mai uimit, se scoală). Ce logodnă, domnule?

Nae (mirat se scoală). Cum, ce logodnă, domnule; dar nu te 'nțeleg de fel!

Safta (surprinsă, se scoală și dânsa). Ia ascultă Musiu, cine to-a trimis aci?

Tică. Novastă-mea!

Toți. (cad pe scaune) Novastă-sa!!

Tică (scoate din buzunar un bilet, pe care îl înmână lui Nae). L'a dat novestei mele, sam-sarul.

Nae (grav, își așează ochelarii și citește). Do închiriat o casă în str. Vulpoi, No. 4 bis.

— Păi bis, domnule, bis!

Tică (timid, se 'ndreaptă cu spatele spre ușă). Vă rog, pardon.

(Se lovește cu Iuliș, care varsă castronul cu ciorbă. Toți rămân tableu)

Nae. No-o făcuși fiartă!

Héloise și Abélard

Intr'o cameră splendidă,
Cu covoare Djaburov,
Stă gătită'n roz Eliza
Veche-ca un malacov.

Pe o candidă dormează
Ea se'ntinde binișor,
Legănându'si trup și suflet
Intr'un vis fermecător...

A! dar iată, se deschide
Ușa și apare El!...
E frumos ca în poveste,
Sprinten, tras ca prin inel!

— Sêrut mâna, scumpă doamnă!
— Bine-ai sosit, dragă paj,
Te așteaptă mamițica
Să te iea în echipaj!...

— Mulțumesc de bunătate!!
Zise el... Al ei cuvânt
Nu era ca altădată
Pentru dânsul ordin sfint!

— Ce ai, dragul mamițicăi?
Zice doamna 'ncețișor...
— N'am nimic!
— O, nu se poate!
Te cunosc eu, scump odor!...

— Ce-am? Ei bine: n'am nici ghete,
Nici joben, nici pardesii;
Vine toamna'n goana mare
Și eu umblu iffiiu!

Doamna face-o mutră tristă:
— O, al meu scump Abélard,
Fă nițel economie...
— Prea te porți ca un jobard!!

Eu jobard?! Obrăznicie!...
De-acum, doamnă, au revoir;
Când putea-vei să-ți vezi ceafa
M'ei vedea în buduar!...

Mamițica zvăpăeată
Sare arsă depe tel;
N'ar fi tremurat ca dânsa
Nicio vargă de oțel!

— Vin, lumina vieței mele,
Vin, odor neprețuit, —
Pun întreaga-mi pensioară
La piciorul tău iubit!

— Când?... întrebă eu emfază
Abélard, și'ncet în ochii
Iși așează-al soii monoclu...
— Ptiu! nu-i fie de doochii!

Vru să zică mamițica,
Dar pedată se opri:
— Azi sau mâne, zise dânsa, —
Când iubitul mi va dori!...

— Astăzi vroii!
— Așa să fie!
Zice doamna... Dulei fiori!

O cuprind prin piept, prin spate,
Și 'ard grași obrăjori!

— Mamițico, vino 'ncoace!.
Mă ascultă?!.. Eu sunt a ta;
Pentru dragostea'mi de sclavă,
Abélard, ce imi vei da?

— Mamițico, zice dânsul
Și-o guriță 'i dă discret;
Iți voiți fi fidel o lună,
Chiar de-aș rămânea schelet!

FARMAZON

Tovarêșea mea

— Poemă în proză —

Ce bine e să nu te știi singur! Cât e de dulce tovarêșia unei prietene discrete! Te simți mai puternic; ești mai pregătit să înfrunți apriga luptă pentru existență atunci când știi că găsești o tovarêșe devotată, căreia să-i confiezi durerile și grijile, să-i ceri sfaturi, să te consoleze.

Ah! de-ați cunoaște pe buna mea prietenă, m'ați invidia.

Frumoasă, cochetă, prevenitoare, atentă la dorințele mele, gata să-mi satisfacă pînă și cele mai mici capriții, n'am cuvinte, eu — desmoștenitul — să mulțumesc ursitei, care mi-a scos în cale acest neprețuit tesaur.

Numai frumusețea ei fără de seamăn îi poate egala bunătatea nemărginită. Cine, dacă nu ea, imi șterge lacrimile? Cu o duioșie de mumă se aproprie, ușoară și parfumată, să-mi răcorească fruntea asudată. Cât îi datoresc! Cum n'aș iubi-o? Ba încă, în neșțermurita noastră iubire, nu ne despărțim nicio-dată; pretutindenî împreună, ca într'o nesfîrșită lună de miere, ne comunicăm impresiile, observațiile, ne simțim fericiți că trăim și binecuvîntăm întemplarea, care ne-a dat unul altuia!...

Dar... delicată și debilă din fire și mai ales din cauza prea marelui încordări ce pune spre a mă veghea, se ofilește diu zi în zi. E atât de slabă că a devenit străvezie. Totuși nu se plînge, nu regretă nimic; e fericită că o iubesc mereu...

Ce suferințe supra-omenești încerc, vîzînd-o pe ea, care s'a sacrificat atîta, în prada unei boale misterioase; imi face impresia că se destramă, că fiecare zi îi răpește câte o bucăciică din corpul ei.

Am iubit-o prea mult; n'am știut s'o menajez și, dacă astăzi pierc, dacă în curînd nu va mai fi decât un ce fără viață, fără întrebuintare, nu mă condamnăți, nu-i vina mea; am adorat-o prea mult pe sêrmana mea... *batistă!*

Ah! scumpe (nas)-suflete!

INDESCRIBIBIL.

IDEAL

In salonaș s'a pus bunica
La convorbit cu nepoțica;
O'ntreabă:—Spune-mi, draga mea,
Cam ce bărbat să-ți iei ai vrea?

Micuța se roșește toată
Și-abiă răspunde biata fată:
— Aș vrea să ia un ofițer,
Infanterist sau cavalier!...

Bunic-atunci o'ntreabă iară:
— Dar știi tu c'ar putea să moară
Intr'un rășboi bărbatul tău?!

Și vezi... pecat de Dumnezeu!

Nepoata zice cu rușine:
— Eū crez că nu-ī nimic mai bine,
Decât o vėduvă cu bani
Să fiu la optsprezece ani.

AL.

Excursiunea dela Constanța la Odessa¹⁾

II.

Orașul Odessa face parte din guvernământul Kerson și este situat pe golful Hadji-Bey, Marea Neagră; are 420.000 locuitori, e cel mai mare port al Rusiei și al trăilei oraș ca importanță politico-comercială; a fost fondat la 1795 de Impărăteasa Catherina II, care i-a dat numele *Odiessa*, femininul dela *Odiesso*, numele unui popor elen, care ocupase în vechime aceste locuri.

Piețele și monumentele principale ale orașului sunt: *Sobornaia plocad* (piața Catedralii); *Ecaterinikaia plocad* (piața Ecaterina); *Teatralnai plocad* (piața Teatrului); *Birgevaia plocad* (piața Bursei); *Michailovskaia plocad* (piața Mihail); *Alexandrovski prospect* (aleele perspectivei Alexandru); *Starei-Bazar* (piața veche); *Deribasofskaia* (strada Deribas); *Richeliewskaia* (strada Richelieu); *Bulevard Nicolae*, etc. Statua lui Pușchin, a lui Richelieu, a Ecaterinei, a lui Worontzov; *Bolchoi Iesintza* (scara monumentală); *Parcul Alexandru*; *Coloana împăratului Alexandru*, *Noul Bulevard*; *Catedrala Preobrajenski* și alte biserică mari; *Gara*; *Douma* (Primăria); *Biblioteca*; *Museele*; *Teatrul orașului* (o imitație a Operei din Paris); *Bursa*; *Universitatea* și mai demn de remarcat este *Portul*.

Portul, a căruia construcție a costat peste 30 milioane franci, are două *jetées* mari și patru *maluri*, protejate de un frumos dig *brise-lames*; lungimea totală a cheiurilor este de peste 6000 metri și coprinde cinci *basinuri*: al *Carantinei*, *basinul nou*, *basinul de cărbuni*, *basinul practic*, *basinul de petrol* și *Radute*.

Comerciu principal al portului consistă în *cereale*; descărcarea acestora în vase se face din vagoane pe căi ferate suspendate pe *estacade*, deosebit de alte căi ferate pe platforma portului.

Locurile de distracție mai însemnate sunt: *Malei fontana* (mica fântână), *Arcadia*, *Băile dela Liman Hadjibeiski liman*, etc., unde se fac băi cu nămol ca la Tekir-Ghiol de lângă Constanța; mai sunt și câteva grădini particulare și publice ca *Grand-Hotel*, *Grădina orașului*, etc.

Excursioniștii au făcut multe târgueli de

mărunțisuri, articole de pielărie, țigări; bomboane, albumuri cu vederi din Odessa, au expediat vrafuri de cărți poștale, etc., și mai toți, atât bărbați cât și dame, au cumpărat *șepci*, pe cari le-au purtat la Odessa și pe vapor la întoarcere.

Plecarea dela Odessa era fixată pentru vineri, 16 august, la ora 4 p. m. dar, după *cererea generală*, s'a amănat pentru a doua zi, sâmbătă, la ora 4 dimineață — aceasta din cauza de *forță majoră*, pentru că din seara de joi a început să sufle *crivățul* (vânt N E) cu atâta putere în cât vaporul nostru se legăna de valurile furioase chiar în port.

Potolindu-se furtuna, sâmbătă, *Principesa Maria* a ridicat ancora și a pornit spre Constanța la ora 7 dimineață.

Fiind marea destul de bună, călătorii au petrecut toată ziua pe punte și în salonul de muzică, ori în restaurant; prânzul, care trebuia servit în ziua de vineri, la ora 7, a avut loc sâmbătă, la ora 12, și a fost onorat de prezența a peste 40 excursioniști și excursioniste, cari de astădată au mâncat cu mare poftă, în cât nu a mai rămas nicio bucăciocă de pâine pe vapor....., pardon, a rămas ceva de mâncare, care s'a servit la ora 6 seara, numai la 7—8 privilegiați, adică la ziaristii cari au fost invitații dlui inspector de navigație și dlui căpitan de vapor; dumnealor au mâncat bine, și au bėut și șampanie atât în pahare cât și în pepeni verzi la ghiată...! Ceil'alți printre cari câteva euconite și domnișoare, au înghițit în sec, privind cu jind la masa celor privilegiați și se vedea bine că ne aflăm pe pământ românesc, pe grațiosul vapor *Principesa Maria*. Poporul însă, ou bunul simț național, se aprovizionase dela Odessa cu șuncă, brânză, cărnați, vin, etc. și descălțați de ghețe pe punte, trăgeau cu niște fălci de cazac la această zacuscă de suvenir, și dau pe găt stacane rușești, de-ți lăsa gura apă....

Intre mese, unii excursioniști cu fonduri, și controlori S. M. R., și-au încercat norocul la *maus* și la *panțarolă*; câștigurile n'au fost mari, de aceea s'au și bėut — pentru că bėutura nu a lipsit niciodată pe vapor.

Pe la ora 6,30 seara, soarele ca un disc de rubin, așezat pe un vol de ceață, apunea la tribord și treptat s'a acuns în mare; spectacolul era încântător.

La ora 7,30 seara am zărit în crepuscul pharul dela Constanța (Hotel Carol).

Vaporul înaintează cu toată forța, spărgând valurile mării, cari au reluat oarecare înăspreală; călătorii își string bagajele și se pregătesc pentru debarcare.

La ora 8,30 sosim în port la Constanța, unde ne așteaptă pe cheii aproape toată populația orașului și ne salută cu urale și cu strigăte de: *Trăiască România*, *Trăiască Principesa Maria*, *Trăiască Căpitanul Iorgulescu*; toți fusese îngrijați de întârzierea vaporului.

Noi răspundem cu aceeași bucurie, agitănd șepelile și am fi scorbit cu mare grabă, dacă nu ne scoteau vameșii români în toate colțurile geamantanelor, operație de care, la Odessa, am fost scutiți de autoritățile rușești; dar se vede că acolo eram *streiți* și am fost tratați bine, iar la Constanța, ca *Români*, am fost tratați ca la noi....

A-propos, la plecarea din Constanța luasem o butelie cu via roșă din popiniorile statului, pe care din diferite cauze nu am avut ocazia să o beaș pe bord; am constatat că acest vin, călătorind pe mare, devenise superior și, — poate că sub impresia plăcută a călătoriei, — cum am pus piciorul pe uscat, am bėut dușcă vinul din sticlă.

Să ne fie de bine!

NICOLU

Constanța, 26 August, 1901

Precauțiune

La basinul de notare,
De pe-al Dâmboviței mal,
Vine-odată la scăldare
Un client provincial.

Taxa dupece plătește
La ghișeul din ungher,
Un număr de zinc primește
Dela domnul casier.

— Ce să fac eu el? întrebă
Mușterii, intrigat,
P'un băiaș, care de grabă
In cabină l'a băgat.

— Acest număr, îi esplieă
Băiașul surizător,
Să-l legați c'o sforică
Strîns de braț sau de picior.

— Ce spuți, frate?! Hei, drăcie!
Astă treabă n'o 'nteleg;
Oare ce mi-ar servi mie
Numărul de corp să-mi leg?

— Uite ce e, nu-ī mirare
Tam-nesam să vė necați,
Căci basinu-ī foarte mare,
Nici nu crez de fund să-ī dați.

Cazul ăsta când devine,
Tablița de zinc citim,
Și, dupe număr, prea bine
Cine-ī răposatul știm!!

AL.

„Mon ami“

De Sântămărie m'aflam în Iași; profitai de această împrejurare ca să fac o vizită dragei mele cunoscute „Madame Marie Marioiu“, de profesiune vėduvă.

Cum intrai pe poartă, un dulău respectabil rânji dinții așa de frumos la mine, încât nu se putu să nu privesc cu grijă pantalonii mei noui-nouți și în același timp să caut un loc de scăpare. Noroc că, în pragul ușei, apăru cunoscuta mea; îndatăce mă vėzu, strigă cât îi permis glasul:

— Laisse-le *Mon ami*, laisse-le en paix!... Intr'o clipă, mereu gudurându-se, *mon ami* se depărtă de mine.

— Vai, de un car de vreme nu te-am mai vėzut, mă apostrofă matroana; *fi-donc*, *c'est méchanceté!*

— Dar nu e vina mea, euconită, staū acum în București.

— O carte poștală ilustrată pe lună puteai să-mi scrii, mai ales prea bine știi că am două albumuri.

Zădarnice fură toate protestările mele, căci Madame Marie pe-aceiași strună imi cântă pină am intrat în salon.

Cum pășii în salon, M-me Marie imi prezintă un tinăr:

— Iți prezint pe *Mon ami*; nu-l eu-noști?

— Ba da.

— Eū nu vė cunosc, răspunde tinărul.

— ...De-afară, din curte de-aci; pareă, știți, acei... dulău... nu-l chiamă *Mon ami?*

— Ha, ha, ha, bufni matroana și tinărul roși ca racul.

Mon ami, în timp ce ni se servea legen-

1) Vezi numărul trecut.

dara cafea neagră a eșencelor, se retrăsese într'un colț și răsfoia niște jurnale de modă, așa că avui timpul să-l observ.

După mustața abea răsărită, părea de 20—21 ani; trăsăturile feței regulate, de un galben-pal, așa ca al lunii când C. Săteanu, — tot din Iași, — o admiră și o imploră să-l inspire. Niște plete frumos peptenate, îi cădeau gingaș peste umeri și exhalau un miros unsuros de pomadă.

— Sunteți poet? îl întreabă eu nedumerit.

El roși pină 'n urechi și-mi răspunse timid :

— Da.

— Și, dacă nu vă e cu supărare, cum vă numiți?

— Costică Jarpal.

— Știi că ești curios de tot, mă 'ntrepușe matroana; mă mir că măi întrebi de numele lui *Mon ami*.

— N'am auzit niciodată de acest nume; probabil că publicați sub pseudonim...

— Da, foarte adese, chiar totdeauna: Cogheda, C. J. C., G. D., Tristis, Rodion...

— A, de aceea nu cunosc numele dv.; dar nici cu aceste pseudonime semnate n'am cetit poezii.

— Se prea poate, căci am publicat sub fiecare pseudonim numai câteuna...

— In ce revistă, mă rog?

— In revista *Aurora* a elevilor liceului, revistă centigratiată.

— Madame Marioiu, scumpă cuconiță, cred că nu te mai îndoești că n'am auzit de numele dlui Jarpal, nici de pseudonimele d-sale.

— Dar are un volum de *versuri*... Privește-l!... Și scoase dintr'un saltaraș o cărticică, învelită în hârtie subțire, roșie, parfumată.

Citiți titlul: *Visuri Prăbușite*.

Iată și o poezie :

CONDIȚIE

Tu mi-ai jurat: „Voi fi a ta,
Te voi iubi neîncetat!”
De ce oare tu și-ai călcat
Cuvântul tău?... Chiar poți pleca!
.....

Veni smerită să o iert
Și pieptu-i voluptos sălta:
Văzându-i desperarea sa,
Ertat-o-am fără s'o cert.

Primit-o-am, de și'nțelat;
Dar i-am spus: sinceră să-mi fii...
De vrei să mor prin pușcării,
Comite încă un păcat!

— Ah! oftă adânc matroana.

— In câte exemplare ați tipărit «visurile» aceste, îl întreabă.

— In 1000

— S'a epuizat ediția?

— Apoi încă n'am vândut niciunul.

— A! deabia a apărut?

— Nu, deja de un an a eșit la lumină, dar...ce vrei? la noi de toate se apucă și se ocupă lumea, numai de literatură nu; mult va măi trece pină vom putea infiltra gustul artistic în marele public! Totuși, am împărțit gratuit vre-o 200 exemplare, dar

mulți mi le-au trimis înapoi, sub cuvânt că n'au când să-l cetească!..

— Îți spun, moncher, întrerupse matroana, *mon ami* de departe se cunoaște că are talent; nu-i așa?

— Se cunoaște, desigur că se cunoaște; cum să nu se cunoască!? se poate să nu se cunoască?!...

R. RANG

EA!...

Din câte 'n cale-am întelnit
Ea-singură a fost în stare
Ca să-mi vorbească de iubit,
Să dea vieți-mi consolare!

De-acum voi crede în viitor,
Și în nomada fericire,
Și'n nestatornicul amor...
Mi-a dat *speranța*; voi fi mire!

...Mi-a spus atâtea pentru'un *leu*
Anetta Smeu cărturăreasa!...
La rândul-mi vă îndemn și eu
S'o vizitați; stă 'n Dobroteasa!..

CHIC.

Veste Bună!

S'a pus sub presă
Calendarul
Moftului
Român
SUB DIRECȚIUNEA
D-lui I. L. CARAGIALE
cu o materie bogată și variată.
Va conține proză și versuri humoristice, ilustrațiuni, epigrame, etc. ect.
Calendarul
Moftului

Român

va apare ca un soare strălucitor pe cerul întunecat al României. Va străluci cu atât măi mult cu cât nu va costa decât 1 Leu exemplarul.

Alte amănunte interesante în numărul viitor.

Ședință extraordinară

— Corespondență din *Tergu-Jiu* —

Mutul, Gângavul, Ologul, într'o zi s'au strâns la sfat
Cu Golanul, Surdul, Ciungul, Orbul și un Cocoșat.

— Domnilor! începe *Mutul*, eloquent ca un Tirtău,
Cine'î om de omenie să asculte ce spun eu:
Soarta țării se 'nrăcește, vedeți vremurile 's grele,

Peste capetele noastre curg beléle și beléle;
Deci, a sta în nepăsare, socot eu că nu e bine—
Să strigăm în gura mare...; „iar *Gângavul*:
—'llas' pe mine
Dacă 'î vorba pe strigate, „stri... strig eu pe... pentru toți”.

— „Ce-ai zis tu? 'î întreabă *Surdul*, nu te-am auzit, socot'î?
Vă vorbeați în tain-acolo, să mă sugrumați pe mine;
Șoapta voastră-am auzit-o. A zis *Mutul* către tinc:
Hal! să-l luăm, c'acum ni'n mână, să-l întindem la pământ!;

Apoi tu: „cum vezi, stăpâne, la poruncă-ți gata sunt”.

— „Să mă 'ntindeți, zici pe mine? Cocoșatul a 'ntrebat.
Să mă 'ntind măi mult de-atâta în zadar am căutat...”

— „Căutat? sbigră Golanul, m'ai cătat prin buzunare?
De ce n'ai cerut, măi bine? — da! de voe cu'î nu are!

— „Vă ved eu, le zise *Orbul*, ați stîns lampa și vă faceți Parii, măciuc'î electorale și stați gata să mă bateți;

Iar Ologul vru s'alerte, ca să vadă de'î așa.
— Lasă 'î, vere, zise *Ciungul*, lasă 'î tu pe mâna mea!...”

Și așa; *Mutul*, *Ologul*, *Gângavul* s'au pus la sfat
Cu *Golanul*, *Surdul*, *Ciungul*, *Orbul* și un Cocoșat;

Și-au decis ca la ședințe de așa specialiști
Să posteze, de se poate, de tot omul doi vardiști.
P. TRACICUS

Tot Mitică

Mitică șovinist:

— Și când voi fi mort, monșer, nu dorese pentruca să mi se cânte altceva decât: „Deșteaptă-te Române!”

Mare artă!... Mare artist!...

— Dedicățione înaltet Nobilități și onor. P. T. Public

din SINAIA —

Sustineau odinioară
Filosofii pesimiști
Că taraba nu-i o artă
Și băcanii nu's artiști.

O măi falsă teorie
Nici că s'a măi pomenit,
Falsă, pecăt de absurdă:
Lucru-i astăzi dovedit.

A făcut fiasco 'n fine
Teoria pesimistă,
Și dovada evidentă
In Sinaia azi există.

Să poștească ori și oine
A vedea cu ce dichis
Iși conduce *Matheescu*
Magazinul Paradis!

Ia vedeți eu oată artă
Magazinul-i aranjat,
Și cu ce profuziune
In de toate-i asortat.

Admirați efinătatea
Și serviciul cel prompt,
Și când nacht s'achită nota
Și când vrei s'o treci la compt!

Filosofii-antic, vestitul
Epicur, om rafinat,
Iubitor de traiu cuminto,
De-ar trăi ș'ar fi aflat

Că 'n piața veche 'n contru,
La Sinaia, a deschis
Eminentul *Matheescu*
Magazinul Paradis,

Cu familia în grabă
La Sinaia-ar fi venit
Și pe tot sezonul veri
Aici s'ar fi stabilit.

O! desigur, orfoc-ar zice
Un ursuz do posimist,
Băcănii-I mare artă,
Matheescu maro-artist!

Cu înaltă stîmă
GIL MATHEESCU

LA VITRINĂ

El. — Iată dragă rochia de care ți-am vorbit... Așa, că-i superbă ?

Eu. — Și cât ți-a lăsat-o ?

El. — 300 de franci.

Eu. — Nu vezi ce rău e croită... și ce stofă ordinară !